

то винаги, на около половинъ километъръ предъ нея, вървѣше заптие да разчиства пжтя.

Щомъ като премина дола, заптието ловко скочи отъ коня си и го поведе на водопой. Хайдутитѣ не го изпускаха отъ очи. Коньтъ се напи, изправи глава, изпрухтѣ и заудря съ копито земята. Но заптието не мислѣше да тръгва, а извади табакерата си, седна на единъ камъкъ край дола, сви цигара и запуши.

— Този читакъ ще чака тукъ пощата, — прошушна Харбоолу.

— Все едно и на него ще светимъ маслото!...

— Ст!... Ст!... да не чуе.

Всички се спотаиха. Наблизу се чу звънче.

— Готови! Иде! — даде знакъ Харбоолу.

Хайдутитѣ стиснаха кремъклийкитѣ. Гласътъ на звънчето приближаваше. Чу се тропотъ на коне, глъчъ, и по каменистото надолнище започнаха да се спускатъ конниците, които придружаваха пощата. Найнапредъ вървѣше татаринътъ, водачътъ на пощата. Яхналъ на хубавъ черенъ конь съ звънче, той бѣше спусналъ юздитѣ на коня си, и животното предпазливо пристъпяше надолу. Следъ него по стръмната пжтека вървѣха и другитѣ коне.

Когато коньтъ на татарина се напи, вирна глава и изцвили, заптието на отсрещния брѣгъ стана, яхна чевръсто коня си и тръгна. Запъп-

лаха следъ него възъ стръмното татаринътъ и другитѣ конници.

— Момчета! — изкомандва Харбоолу. — Азъ ще стрелямъ на заптието, Сжби на читака, който язди коня съ мешининитѣ дисаги, а останалитѣ да стрелятъ отзадъ на другитѣ, чухте ли? Всички готови! Огъни!...

Силенъ гръмъ проехтѣ въ дола. Заптието политна и падна отъ коня. Падна и читакътъ съ мешининитѣ дисаги, а конетѣ изплашени се разскачаха и разбѣгаха изъ нагорнището. Татаринътъ изрева като раненъ звѣръ, възви коня си и удари назадъ. Следъ него удариха въ бѣгъ и другитѣ. Сжби и Харбоолу като котки се проврѣха между камънацитѣ и изскочиха на пжтя.

— Грабвайте мешининитѣ дисаги и по дола въ гората! — викаше Харбоолу.

Сжби бърже хвана коня, откачи дисагитѣ, пълни съ злато и скъпоценности, метна ги на грѣбъ и пое изъ дола. Другитѣ претърсиха убититѣ турци, взеха оржжието и скъпоценноститѣ имъ и се загубиха въ дола.

Чакъ когато хайдутитѣ се изкачиха на върха, прикривайки се задъ остритѣ скали, видѣха, че по пжтя за Сливенъ тичаха два коня безъ яздачи, а къмъ Ичера — татаринътъ и останалитѣ живи читаци. И скри-ти задъ скалитѣ, тѣ очакваха нощта, за да се спуснатъ надъ Ичера и по Луда Камчия да сти-